

קרוב לוודאי שהצעת תוספת לתקציב תועלה כנפסת כבר בפתיחת המושב הבא, כחודש דצמבר. האבטלה ההולכת וגדלה, וצרכי השיכון שעלולים לגדול מחדש בחודש הבא, יכריחו כנראה את הממשלה לדרוש — פחות משלושה חודשים לאחר אישור התקציב — תוספת.

על אף הרעש הרב ולמרות דרישות האוצר לחיסכון, יאושרו בקולות הקואליציה, ובלחץ שר-החקלאות, כל ההוצאות על בנייני הפאר של מינהל מקרקעי ישראל, שעלו יתר ממיליון לירות.

מפ"ם תיסוג לעת עתה ממלחמתה הגלויה והתקיפה בעד פירוז גרעיני של המרחב. לאחר שבועדת החוץ והבסחון נעשה ויתור למפ"ם בצורת הקמת ועדה שתבחן את מצב החימוש בסרנב, הצליח מנהיג המפלגה יעקב חזן לשכנע את חברי מזכירות המפלגה, שיש צורך להרפות לפחות זמנית ממאבק עקשני על פירוז גרעיני.

כל המיבנה המורכב של הקואופרציה התפתרזתית יסכול קשיים רציניים, בעקבות רצח בית-המטבחיים. המועמד הראשון לסילוק יהיה אחד ממנהלי הקואופרציה, המפריע כבר זמן רב, לדעת אחדים מראשי "חברת הטובלים", לפיתוח מנגנון הקואופרטיבים. צעד

העם

מצפון ת'פתח הטובה

כל אחד מבין מדוע קיבלו מדינות אפ' ריקה בזרועות פתוחות את פני נשיא יש' ראל, בביקור שנסתיים השבוע (ראה להלן). הן זקוקות לעזרה, וביקורו של נשיא לבן מהרה, עדיין, מחוה המוסף לשליטים ה' מקומיים יוקרה וכוח.

אולם מה מקור האהדה הגלגתת בה התכוננו מדינות סקנדינביה, השבוע, לקבל את פני ראש ממשלת ישראל — מדינה קטנה ורחוקה, שעמה אין להן שום אינט' רסים משמיים משותפים?

התשובה לכך מצביעה על אחד מאוצרות הכוח העיקריים של מדינת ישראל — איצ' שאינו נופל מבארות-נפש ומיכרות-זהב. כמו הגפס והזהב ושאר חומרי הגלם, גם אוצר זה ניתן לבצעו כמתנת טבע. נכס חד-פעמי. בעיני הסקנדינבים, יש' ראל היא קודם כל סמל.

המנות, את התורה שבעל-פה. מוסד הרב קוק, שהוקם על-ידו, החל עורך כינוסים למטרה זו. בכל כינוס גידון אחד מששת הסדרים.

השנה התכנס הכינוס החמישי. אחרי סדר זרעים, מועד, נשים ונוניק, הגיע תור סדר קדושים. סדר זה כולל את כל הדינים הקשורים בבית-המיקדש. סדר-היום היה שיגרת — שבע ישיבות, בכל ישיבה שלושה נושאים. איש לא ציפה לאפתעות. אנשי יחסי-ציבור שברו את ראשם איך להחדיר את הכינוס לטורי העתונות.

ואז עלה בראשו של הרב שלמה גורן רעיון גאוני. הרב הצבאי, האוהב להצי' טלם כשהוא מקושט בתת-מיקלע, גילה חומר-נפץ. הכריז הוא: כשבר-כוכבא כבש את ירושלים, הוא החל מקריב קורבנות. גם בימינו, אילו כבשנו את ירושלים ה' עתיקה, היינו מחוייבים להקים את בית המיקדש ולנבוח זבחים. הדבר גם גידון במלחמת תש"ח, כשהיו סיכויים לכיבוש העיר העתיקה. שנאמר: "ועשו לי מיקדש, ושכנתי בתוכם."

בוהנים לפי מפתח. מייד קמו נוא' מים אחרים לסתור גירסה זו. טען הפרו' פסור האמריקאי שמואל מירסקי: אסור לבנות את בית-המיקדש ולהיכנס לתוכו, אלא על-פי צו מיוחד משמיים. כל הדינים בעניין זה הם בתוקף הילכתא למשיחא, שאין להגשימם לפני בוא המשיח.

אולם בינתיים כבר התפוצצה פצצת גורן, והדיה התפשטו. היא העלתה שאלות רבות: אם אי-פעם יוכלל ירושלים הצתיקה במדינת-ישראל, האם יהיו המפלגות הותיות חייבות לתבוע את הריסת מיסג' עומר, העומד על חורבות בית-המיקדש, ולהקים במקומו בית-מיקדש לפי המידות המדוייקות שנקבעו בתנ"ך?

האם ידרשו אז הדתיים לחדש את זבחת הזהבים, אשר רוב אזרחי המדינה רואים בה, בלי ספק, שריד של פולחן פגני? האם אין הדבר חייב להביא את הדתיים למחנה הבסחוניסטי, התובע את הרחבת גבולות המדינה בכוח הנשק? אלה שאלות מרחקות, בייחוד בשעה ש' שר דתי — משה חיים שפירא — עומד להתמנות לשר-הבסחון בפועל, בהעדרם של בן-גוריון ולוי אשכול. אולם ליציגם הו' סיפו ושאלו שאלות נוספות:

איך יתמנו הכוהן הגדול ושאר ראשי המיקדש? האם לפי מפתח מפלגתי? האם יהיה הכוהן הגדול נציג מפא"י, עם שני סגנים — האחד מאנשי המפד"ל והשני חבר-קיבוץ של אחדות-העבודה?

"מי ביקש זאת?" כל התיכוח הו' כיה כי התנ"ך נישאר בכל זאת ספר אקטרי אלו. כי התשובה הטובה ביותר למתחכמים ניתנה, לפני למעלה מ-2500 שנה, על-ידי ישעיהו בן-אמון:

שימעו דבר אדוני, צניני סדום! האזינו תורת אלוהינו, עם עמוריהו. "למה לי רוב זבחיםי?" יאמר אדוני, "שבעתי עולות אילים וחלב מריאים, וזם פרים וכבשים ועתודים לא הפצתי. מי ביקש זאת מידכם רמוס חצרי? כי תבואו לראות פני, לא תוסיפו הביא מינחת-שווא קסרות תועבה היא לי, חודש וטבת קראו מיקרא — לא אוכל אוון ועצרהו — חודשיכם ומועדיכם שואה נפשי, חיו עלי לטורה, נלאתי נשוא. ובפרשכם כפיכם — אעלים עיני מני; גם כי תרבו תפילה — אינני שופע: יריכם זמים מלאו. מנגד עיניו חידלו הרעו!

רצונו היזכר! הסירו רוע מעלליכם לימדו היטבו דירשו משפטו אשרו המון! שיפטו יתוסי ריבו אלמנהו! ספק אם אדם בעל דעות אפיקורסיות כאלה היה יכול להיבחר, כיום, למישרה אחראית במפלגה דתית בישראל.

מפלגות

כשרונות צעירים

"איני חייב להכחיש את העולם הזה כל פעם שהוא מפרסם דברים לא-נכונים. אני צריך מישרה מלאה כדי להכחיש את העולם הזה! במלים אלה, בסגנון צברינו החמודים והעוקצנים, הכחיש משה דיין ה' שבוע את ידיות העולם הזה (1301), בדבר האשמות חסידיו, כאילו שמעון פרס

* הסדר השני של השי"ס: סדר סהרות.

"אז לאן ניסע אנחנו?"

הם זוכרים את זמרות הנאצים. ישראל היא בעיניהם, המדינה של הקורבנות. הם רואים חובה מצפונית לעצמם לצאת מי' כליהם (במידה שהדבר אפשרי לסקנדינבי) בהפגנת אהדה לישראל — כדי לכפר, בי' מעט, על החלל שנעשה בדור האחרון — ובכל הירוות — ליהודים.

רבים מהם עדיין רואים בישראל מדינה מתקמת, ליברלית, סוציאליסטית, מולדת הקיבוצים המהוללים — תכונות המעוררות הערצה סיבעית בלב האיש ברחוב הסקני דינבי. זהו נכס יקר. בשגרה את ראש ממשלתה לביקור הפגנתי בארצות הצפון, כנצלת ישראל נכס זה במלוא ערכו. אך בשעה שהיא עושה זאת, כדאי לאזרחיה לזכור עד כמה קל לבזבז נכס חדי-פעמי זה. הרפתקול צבאיות כמו מיצע-סיני, חו' קים כמו הצעת חוק לשון הרע, פעשים מחסירים כמו גירוש סובלן, עלולים לבזבו אוצר זה במהירות רבה מאד — מבלי ליצור במקומו שום נכס אחר. ביצועיסטים שיטחיים נוטים, מסיב-עם, לזולל נכסם שאין למשוו, למדוד ולהפכו לכסף ולברזל. אולם בעולם, בו מלאה דעת-הקהל תפקיד יותר ויותר חשוב, זיל' זול זה הוא סימן של טיפשות.

החלל הפנימי

במוסקבה דיברו על הצעדים המעשיים לכיבוש נוגה והמאדים. בחשינגטון החליטו להחיש את ההכנות לטיסה בחלל החיצון. בירושלים דיברו על הקמת בית-המיקדש. הרב הכמוציץ. הדבר בא כמעט בי' מיקרה. בשעה שוידן בן-גוריון הפקיע את התנ"ך, גטל ידיו, הרב יהודה לייב מיימון

אחר יהיה צימום דרסטי של כל הצרכניות בערים הגדולות, הסובלות הפסדים ניכרים מאז פתיחת חנויות השופרסל. הצעה נוספת שתעלה: חיסול מעמד השכירים בקואופרטיבים והפיכת השכירים לבעלי-מניות זעירים.

הבחירות להסתדרות יידחו לעת עתה לשנה אחת בלבד. אחדות-העבודה מסרבת להצביע בעד דחייה ממושכת והתקנון אינו מאפשר דחייה גדולה משל שנה, מבלי שיהיה לכך רוב של שני שלישים.

מפא"י תנסה לבחון את כוחה, בשורה של בחירות לאירגונים מקצועיים. היא תיוסם עריכת בחירות בנופים שבחם לא נערכו בחירות מזה שנים רבות, כדי לקבוע, על פי התוצאות, בעיקר דבר אחד: באיזו מידה השפיעו המדיניות הכלכלית החזשה וההתייקרויות השונות, על מעמד המפלגה בקרב בעלי ההכנסות הבינוניות.

גם במפד"ל לא תשקוט הסערה סביב מינוי אחד מח"כים כיועץ לממשלת ישראל באו"ם. למרות שכל ראשי המפלגה הצביעו פה-אחד שלא לשלוח את מיכאל חזני (שנתמנה על-ידי משרד-החוץ) אלא את ישראל בן-מאיר, הרי בפי תומכי בן-מאיר האשמה חמורה. הם טוענים כי אחד משרי מפלגתם הסית את גולדה מאיר נגד בן-מאיר, שיכנע אותה כי הופעתו בארצות-הברית תגרום לשערורייה על רקע אישי.

הקמת הסוכנות העולמית לחינוך יהודי, עליה הוחלט השבוע, תגרום לתגובה שלילית בחוגי האוצר. הם כבר טוענים (בתשאי) כי כל העניין אינו אלא תחבולה חדשה של דר' נחום גולדמן כדי להשתלט על נתח שמן יותר מסכום מאות המיליונים, אשר הגרמנים עומדים לשלמם לחיסול תביעות היהודים.

מתנהלת חקירה פנימית נגד אחד מראשי תנועת המושבים. האשמה נגדו: מעילה בעשרות אלפי לירות, מספוי מוטב בנגב. ברנע שייאסף החומר, תיקרא המסמרה לפעולה.